

Arrest

nr. 236 124 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot weigering van verblijf (bijlage 48) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was werkzaam als vrachtwagenchauffeur en was in het bezit van een gecombineerde vergunning. Hij had een A-kaart geldig tot 3 oktober 2019. Op 6 juli 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot vernieuwing van de gecombineerde vergunning.

1.2. Het Departement Werk & Sociale Economie van de Vlaamse Gemeenschap trof op 4 september 2019 de beslissing tot toelating tot arbeid, dit tot 4 september 2020. Bij schrijven van dezelfde datum wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van deze beslissing.

1.3. De verwerende partij neemt op 12 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing is de thans de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

*“Beslissing tot weigering van verblijf
(Recto)*

In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : V.

Voorn(a)am(en) : E.

Nationaliteit : Albanië

(...)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1,1° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene bevindt zich in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de wet van 15.12.1980;

Betrokkene diende op 16.07.2019 een aanvraag tot hernieuwing (gecombineerde vergunning) in. Meneer werd op 13.12.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens vastgestelde inbreuken op de drugswetgeving. Op 26.02.2019 besloot de Kamer van inbeschuldigingstelling tot niet-handhaving van de voorlopige hechtenis.

Meneer werd op 26.04.2019 vrijgesteld onder voorwaarden uit de gevangenis van leper.

Niettegenstaande de voorlopige invrijheidstelling wordt meneer geacht de openbare orde te hebben geschaad gelet op zijn persoonlijk gedrag en wordt de huidige aanvraag verworpen.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.”

1.4. Op dezelfde dag treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans tweede bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

*“De heer
naam: V.,E.,
geboortedatum: 28.10.1984
geboorteplaats: Kukës
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstrekt sinds 04.10.2019. Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de machtiging die beperkt werd tot de duur van de activiteit in loondienst waarvoor hij een arbeidskaart B bekam. De aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf als werknemer (aanvraag single permit) werd op 12.12.2019 geweigerd aan de hand van een bijlage 48.

Betrokkene werd op 06.02.2019 gehoord in de gevangenis van leper en werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikelen 23§2 van en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werden geen relevante elementen of documenten aangebracht. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op: *“Schending van de artikelen 3 en 61/25-5, §1, 1° van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 12 december 2019 stelt dat verzoeker op 13 december 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving en hij op 26 april 2019 vrijgelaten werd onder voorwaarden uit de gevangenis van leper.

Dat verzoeker, niettegenstaande zijn voorlopige invrijheidstelling, hierdoor geacht wordt de openbare orde te hebben geschaad, zodat zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning op grond van artikel 61/25-5, §1, 1° en artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet dient geweigerd te worden.

2.

Dat de artikelen 61/25-5, §1 Vw. en 3, 5° - 10° het volgende stellen : (...).

Dat bijgevolg de verlenging van de machtiging tot verblijf kan geweigerd worden wanneer de vreemdeling geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat dit in casu evenwel geenszins het geval is, en verzoeker geenszins de openbare rust of orde of nationale geschaad heeft en/of zal schaden, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 61/25-5, §1 en artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

3.

Zo wil verzoeker in eerste instantie wijzen op het feit dat er in zijn hoofd geen enkele veroordeling bestaat wegens inbreuken op de drugswetgeving en hij wordt geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen werd.

Het is immers perfect mogelijk dat verzoeker niet voor de correctionele rechtbank hoeft te verschijnen, mogelijks omdat inmiddels is komen vast te staan dat hij onschuldig is of hij – bij een verwijzing naar de correctionele rechtbank – door de rechtbank zal worden vrijgesproken.

Dat verweerder zich thans dan ook niet dienstig beroepen op het feit dat verzoeker de openbare orde of nationale veiligheid zou kunnen schaden.

Dat er van een mogelijke schending van de openbare orde of de nationale veiligheid in hoofd van verzoeker dan ook geen sprake is, nu er in hoofd van verzoeker geen enkele veroordeling bestaat voor drugs gerelateerde feiten.

Dat de bestreden beslissing al evenmin motiveert waarom in casu een afwijking dient gemaakt te worden van het algemeen beginsel 'onschuldig tot bewijs van het tegendeel' en/of waarom verzoeker – zonder enige veroordeling – actueel een gevaar voor de openbare orde zou kunnen betekenen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

Dat tevens de artikelen 3 en 61/25-5, §1 Vw. geschonden worden, nu verweerder geenszins heeft aangetoond dat verzoekers gedrag een gevaar zou (kunnen) inhouden voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 61/25-5, §1 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals de motiveringsplicht.

3.

Bovendien werd verzoeker in vrijheid gesteld en wijst thans niets erop dat verzoeker nog verder zal worden vervolgd en/of hij in de toekomst nog voor de correctionele rechtbank zal moeten verschijnen. Dat uit het administratief dossier dan ook uit niets blijkt dat er in hoofde van verzoeker een veroordeling zal volgen.

Dat verweerder bovendien geen enkel onderzoek heeft verricht naar de feiten waarvoor verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, noch waarom hij uiteindelijk werd vrijgelaten, zodat verweerder geenszins op een zorgvuldige manier is te werk gegaan bij de behandeling van het dossier van verzoeker.

Dat het immers perfect mogelijk is dat verzoeker werd vrijgelaten omdat gebleken is dat hij onschuldig is, zijn aandeel in de feiten miniem was, enz.

Verweerder heeft echter geen enkel verder onderzoek gevoerd, doch stelt – zonder enige veroordeling van verzoeker – dat verzoeker de openbare orde wordt geacht te hebben geschaad, echter zonder te weten of dit al dan niet het geval is.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, dan ook geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat in casu door verweerder duidelijk de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel, nu verweerder geenszins in alle redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing zonder enige twijfel het redelijkheidsbeginsel schendt door zonder enig nader onderzoek te stellen dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te hebben geschaad, terwijl verweerder niet eens op de hoogte is van de reden waarom verzoeker in vrijheid werd gesteld en/of hij al dan niet voor de correctionele rechtbank dient te verschijnen.

Aangezien verzoeker nooit werd veroordeeld wegens drugsfeiten, hij door de Kamer van Inbeschuldigingstelling in vrijheid werd gesteld en hij onschuldig geacht wordt te zijn tot het bewijs van het tegendeel, is het duidelijk dat de bestreden beslissing onredelijk is wanneer de verlenging van het verblijf van verzoeker geweigerd wordt.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze genomen werd en een schending behelst van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat ze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 61/25-5, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook een motivering in feite bevat. Meer bepaald stelt de eerste bestreden beslissing dat de gecombineerde vergunning wordt geweigerd omdat verzoeker wordt geacht de openbare orde te hebben geschaad, gelet op zijn persoonlijk gedrag.

2.4. Verzoeker valt erover dat niet wordt gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van het algemeen beginsel “*onschuldig tot bewijs van het tegendeel*” en evenmin waarom hij zonder enige veroordeling een gevaar voor de openbare orde zou kunnen betekenen.

2.5. De eerste bestreden beslissing vormt geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar is wel een administratieve beslissing die door het bestuur wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde op het grondgebied te bewaren. Aangezien het beginsel “*onschuldig tot bewijs van het tegendeel*” geldt in strafzaken, kan het niet dienstig in voorliggende betwisting worden ingeroepen en kan verzoeker niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij hierover motiveert.

2.6. Het bestaan van een uitgesproken strafrechtelijke veroordeling is geen noodzakelijke voorwaarde om de eerste bestreden beslissing te treffen. Niets verhindert de verwerende partij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

verwerende partij dient derhalve evenmin te motiveren waarom verzoeker een gevaar voor de openbare orde kan betekenen zonder dat hij werd veroordeeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond

2.7. Waar verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Art. 61/25-5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

1° de onderdaan van een derde land zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, eerste lid, 5° tot 10°;”

Artikel 3, 5° tot 10° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...).

“5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet”.

2.10. Verzoekers eerste punt van kritiek is dat hij niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hij is van oordeel dat hij wordt geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel is bewezen.

2.11. Voor deze grieven kan worden verwezen naar het gestelde in de punten 2.5. en 2.6. Er kan aan worden toegevoegd dat verzoeker niet ontkent dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving, dat hij hiervoor werd opgesloten in de gevangenis van Ieper en werd vrijgesteld onder voorwaarden. Het staat de verwerende partij vrij om op grond hiervan een persoonlijk gedrag af te leiden dat strijdig is met de openbare orde en hieraan verblijfsrechtelijke consequenties te koppelen. Dit kan de Raad noch kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten (zie ook infra punt 2.15.).

2.12. Verzoeker werpt op dat het mogelijk is dat hij geen verwijzing krijgt naar de correctionele rechtbank omdat hij onschuldig is of kan worden vrijgesproken door deze rechtbank.

2.13. De vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing die is gemotiveerd door een gedrag waarvan later, dankzij een niet-verwijzing naar de correctionele rechtbank of een vrijsprekend vonnis, blijkt dat het hem niet kon worden verweten, kan een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen. Bij de beslissing over die aanvraag dient hiermee rekening te worden gehouden.

2.14. Verzoeker werpt voorts op dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst noch waarom hij uiteindelijk werd vrijgelaten. Volgens verzoeker is het perfect mogelijk dat hij werd vrijgelaten omdat hij onschuldig was of omdat zijn aandeel in de feiten miniem was.

2.15. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een aanhoudingsmandaat wegens inbreuken op de drugswetgeving wat steun vindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker op grond van een aanhoudingsbevel van 13 december 2018 tot 26 april 2019 opgesloten was in de gevangenis van leper. Indien de onderzoeksrechter meent dat er ernstige aanwijzingen zijn van schuld, het feit of de feiten strafbaar is of zijn met een gevangenisstraf van 1 jaar of meer en het noodzakelijk is voor de openbare veiligheid, kan hij een bevel tot aanhouding uitvaardigen (cf. artikel 16, §§ 1 en 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis). Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker werd vrijgesteld onder voorwaarden. Een vrijstelling onder voorwaarden houdt nog steeds in dat het feit voor de verdachte een correctionele hoofdgevangenisstraf van een jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben (artikel 35, §§1 en 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis). Dit houdt geen buitenvervolgstelling in. Het betekent dat het gerechtelijk onderzoek nog steeds loopt. Dit is het geheel van de handelingen die ertoe strekken de daders van misdrijven op te sporen, de bewijzen te verzamelen en de maatregelen te nemen die de rechtscolleges in staat moeten stellen met kennis van zaken uitspraak te doen (artikel 55 van het Wetboek van Strafvordering). Verzoeker kan de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dan ook niet zomaar wegwuiven of de zaken gaan minimaliseren. Het gerechtelijk onderzoek is ten slotte geheim (artikel 57 van het Wetboek van Strafvordering) en de verwerende partij heeft er derhalve geen toegang toe en kan geen verdere informatie in dit verband vergaren. Er kan haar dan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht op dit vlak aangewreven worden. Het gespeculeer van verzoeker over de redenen van vrijstelling kan aan de in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen geen afbreuk doen en zij volstaan om deze beslissing te schragen.

2.16. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel alsook de overtuiging van verzoeker dat ze geschonden werden door de eerste bestreden beslissing kunnen deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.17. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker op: *“Schending van de artikelen 13, §3, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurs-handelingen.”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Dat aan verzoeker, naast de bestreden beslissing, tevens een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten en dit binnen een termijn van 30 dagen.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel, nl. het feit dat verzoeker langer in het Rijk zou verblijven dan zijn machtiging tot beperkt verblijf.

De bestreden beslissing somt summier de motieven op waarom het verblijf aan verzoeker wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.

Bovendien stelt artikel 13, §3 Vw. dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven, indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft.

Uit de bewoordingen van artikel 13, §3 Vw. kan dan ook geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het woord "kan" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 13, §3 Vw. dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de hem gemachtigde beperkte tijd, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 13, §3 van de Wet van 15 december 1980.

2.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel motiveert dat verzoeker gehoord werd, doch er geen relevante elementen of documenten door hem werden aangebracht, zodat verzoeker zonder problemen in staat moet zijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 Vw. voorziene criteria bij het afleveren van dit bevel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw. en dient vernietigd te worden."

2.18. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft immers betrekking op een inreisverbod wat de tweede bestreden beslissing niet is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.19. Voor wat betreft de draadwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2.

2.20. Ook de tweede bestreden beslissing bevat een juridische en een feitelijke grondslag. Er wordt verwezen naar artikel 13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gesteld dat verzoekers A-kaart sinds 4 oktober 2019 is verstreken en hij langer in het Rijk verblijft dan de machtiging die werd beperkt tot de duur van de activiteit in loondienst. Ze verwijst tevens naar de eerste bestreden beslissing en ze motiveert in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.21. Dit betreft afdoende motieven die verzoeker in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Het gegeven dat verzoeker dit een summiere motivering acht maakt niet dat de tweede bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat.

2.22. Verzoeker brengt voorts aan dat artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven, wat erop wijst dat zij in deze een discretionaire bevoegdheid heeft. Verzoeker verwacht dan ook een precisering waarom de verwerende partij het absoluut noodzakelijk acht dat hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

2.23. De tweede bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; (...).”

2.24. Deze bepaling vereist enkel dat de verwerende partij uitlegt waarom verzoeker wordt geacht langer in het Rijk te verblijven dan de beperkte tijd waarvoor hij hiertoe werd gemachtigd, quod in casu. Deze bepaling vereist nergens dat de verwerende partij tevens dient uiteen te zetten dat het bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk is.

2.25. Verzoeker is, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, van oordeel dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, een motivering is vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf.

2.26. De door verzoeker geciteerde rechtspraak heeft betrekking op een bijlage 20, wat de tweede bestreden beslissing niet is. Artikel 13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet handelt over een eerdere machtiging tot verblijf voor beperkte duur, waarbij wordt vastgesteld dat de vreemdeling langer dan deze beperkte duur in het Rijk verblijft. Het is dan ook noodzakelijk dat de verwerende partij uiteenzet tot wanneer verzoeker gemachtigd was in het Rijk te verblijven voor beperkte duur en waarom hier een einde aan kwam.

2.27. De tweede bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene werd op 06.02.2019 gehoord in de gevangenis van Ieper en werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikelen 23§2 van en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werden geen relevante elementen of documenten aangebracht.”*

2.28. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening geeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De geciteerde vaststelling vindt ook steun in het administratief dossier waarin zich het gehoorverslag van 6 februari 2019 bevindt. Verzoeker heeft geen enkel element aangebracht waarmee de verwerende partij gelet op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende rekening te houden. Verzoeker heeft meer bepaald niets aangebracht dat verband houdt met een gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand. Verzoeker houdt zulks ook niet voor in zijn verzoekschrift.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA